

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 7 Νοεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 709

ΓΕΓΡΗΚΟΜΕΝΑ:

ΨΥΧΑΡΗΣ: Ὁ γιὸς τοῦ βουτηχτή—Μαθητὴς καὶ Δάσκαλος—Τὸ πρόσωπό του—Στ' ἄορατα.
ΣΙΡΗΝΣΙΑ: Γερμανικὴ ποίηση: Ἡ ἀνοιξή—Φθινόπωρο—Διακονία ἀγάπης.
ΛΕΥΡΗΣ: Ὁ πραγματευτής.
Α. Π. Τ.: Περνώντας τὸ ποτάμι.
ΝΩΤΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Πόνος.
Κ. ΜΗΛΙΣΣΗΡΟΠΟΥΛΟΣ: Τὸ τετράφυλλο τριφύλλι.
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ—Κ. ΚΗΡΘΕΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

Γ. ΚΗΚΙΝΟΓΛΩΣ: Ἀμαρτίες γονέων.

ΒΡΗΣ ΠΗΘΕΩΡΗΤΗΣ: Φταίει τὸ Ὑπουργεῖο.

Κ. ΧΩΓΡΗΦΟΣ: Εὐρήνη.

Χ.Ρ. ΒΕΠΠΗΣ: Σοννέτο.

ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία.—Ξένη φιλολογία.—Ξένα περὶ οἰκιά.—Χωρὶς γραμματόσημο.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΤΗΧΤΗ

Παιδί μου καλυμνιώτικο, δεκαπενταχρονιά-
ρικο, στὰ γεράματά μου σὲ γνώρισα καὶ σ' ἀ-
γάπησα, ἐπειδὴ στὰ νιάτα μου γνώρισα κι ἀ-
γάπησα τὸν πατέρα σου στῆς Πάρου μου καὶ
τῆς Ἀντίπαρος μου τὰ νερά, βουτηχτή.

Βουτούσε ὁ πατέρας σου στὴ θάλασσα κάτω,
βαθιά. Ψάρευε κάτω σφουγγάρια ὁ πατέρας
σου, ὁ ποιητής, πὺ ἐνῶ περπατοῦσε στοὺς ἄμ-
μους τοὺς βελουδένιους, ἔπλεκε στίχους τῆς
μάννας σου ἀπάνω, κ' ἐνῶ σήκωνε τὰ μάτια ἔ-
βλεπε ἡλίους δροσολουσμένους στῆς Πάρου
μου καὶ τῆς Ἀντίπαρος μου τὰ νερά.

Κοίταξε, ἀγῶρι μου, ἐσὺ πὺ σὲ φροντίζω
καὶ σ' ὀδηγῶ γιὰ νὰ κάμω ἀριστοῦργημα τῆ
ζωή σου, κοίταξε νύχτα νὰ κατεβῆς σὲ καμιᾶς
Πάρου ἰδανικῆς, σὲ καμιᾶς Ἀντίπαρος τῆς Ἰ-
δέας τὰ νερά. Ἐκεῖ, ἀντὶς ἥλιο, τῆ νύχτα, νὰ
διῆς ἀστέρια πλεούμενα χρυσά, πὺ νὰ φέγγου-
νε ἀνάμεσα στὸ κῆμα τὸ θαλασσινὸ τὸ θαλασσὶ,
νὰ πιάσης ἓνα καὶ παρθένος νὰ τὸ φέρῃς στὴ
νύφη σου τὴν παρθένα.

ΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἀγῶράκι μου ἀγαθὸ καὶ χαρούμενο, μὲ τὸ
πρόσωπό σου τὸ τίμιο, τὸ φρέσκο, ἔρχεσαι καὶ
μὲ θρίσκεις στὸ γραφεῖο μου, κάθεσαι ἢ στέκε-
σαι πλάϊ μου ὄρθιος, κουβεντιάζουμε καὶ μοῦ
λές: — «Μάθε μου, πατέρα, τὰ ρωμαίικα, μάθε
μου τὰ φραντζέικα, πατέρα. Μάθε μου ὅ,τι
μπορεῖς. Ἐσὺ ξαίρεις, ἐσένα θάκοῦσω. Πές
μου τὰ ἱστορικὰ τῆς Ἑλλάδας. Πές μου, σὰν τί
πρᾶμα εἶναι ὁ οὐρανός· πές μου ἀκόμη τί κάνει
ὁ ἄνθρωπος ἀπάνω στὴ γῆ».

— «Ὁ ἄνθρωπος, μαθητοῦδι μου γλυκὸ, ἀ-
πάνω στὴ γῆ, ὁ ἄνθρωπος γυρέβει. Τὸ μεγάλο

τὸ μυστικὸ εἶναι ὁ οὐρανός. Γυρέβει λοιπὸν ὁ
ἄνθρωπος τὸν οὐρανό.

Ἦόσα ξαίρω. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἐσὺ θὰ μοῦ
πῆς. Ἡ Ἑλλάδα εἶσαι σὺ. Θὰ κοίτουμαι στὸν
τάφο μέσα βαθιά, ὅταν ἐσὺ θὰ βλέπῃς ἀκόμα
τὴν Ἑλλάδα, τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν οὐρανό. Πό-
σα θὰ μάθῃς, παινεμένο μου, πὺ ὁ νους μου
μῆτε τὰ θάζει. Ἔτσι θὰ γίνῃς δάσκαλός μου
Ἐσὺ θὰ γίνω ἐγὼ μαθητοῦδι σου. Θάρχεσαι
στὸ μῆμα μου καὶ θὰ μοῦ λές:

— «Ὁ ἄνθρωπος βρῆκε τὸν οὐρανὸ κ' ἡ Ἑλ-
λάδα βρῆκε τὸν ἄνθρωπό της. Σ' ἄκουσα σὲ ὅλα
καὶ πρόκοψα. Γιὰ ἓνα θλίβουμαι μονάχα, πὺ
δὲ μοῦ τόμαθες, γιὰτὶ δὲν ξαίρω πῶς νὰ κάμω
γιὰ νὰ μ' ἀκούσης σήμερα ἐσὺ, Πατέρα».

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ

Παιδάκι ξένο μου ἐσὺ, πῶς μοῦ θυμίζεις τὸ
δικό μου!

Ἐπесе στὸν πόλεμο, παλληγιάρι, ἔπесе γιὰ-
τὶ ἀψηφοῦσε τὸν κίντυνο καὶ γιὰ νὰ κάμῃ τὸ
χρέος του πὺ σίγουρα, βουτούσε στὸν κίντυνο
μέσα.

Κ' ἔτσι μιὰ μέρα μόλις πρόφτασε νὰ γυρῶσι
πίσω, λαβωμένος, μὲ τῶραϊο τὸ πρόσωπό του
κομμένο, αἱματομένο.

Τὸ πρόσωπό του ἐκεῖνο ἐγὼ τὸ βλέπω πάντα,
ὅπως καὶ τότες, σὰν εἶτανε παιδί. Ὅμορφο,
θεόμορφο παιδάκι, πὺ κάποτες τὸ πείραξα πί-
τηδες, γιὰ νὰ τὸ πεθάνω κατόπι στὰ φιλιά.

Φαίνεται ἡ πατρικὴ ἀγάπη σὰ θεῖκό κρασί
στὸν κόσμο περεχυμένο, πὺ πρέπει κάθε πατέ-
ρας νάχη τὸ μερτικό του.

Ἐχασα τὸ δικό μου, τὸ ξαναβρίσκω μαζὶ
σου. Καὶ φιλῶ τώρα μὲ στοργὴ τῶραϊο τὸ πρό-
σωπό σου, — τὸ ἀλάδωτο.